

Sygn. akt I C 277/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant: Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2017 roku

na rozprawie w Łodzi

sprawy z powództwa A. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 1.510,00 zł

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. Ś. kwotę 1.324,20 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia cztery złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 27 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. Ś. kwotę 1.519,80 zł (jeden tysiąc pięćset dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od:
 - powoda A. Ś. kwotę 24,20 zł (dwadzieścia cztery złote dwadzieścia groszy);
 - pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 177,49 zł (sto siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści dziewięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 277/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 marca 2016 roku powód A. Ś. skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 1.510,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lutego 2016 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu w całości.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż kwota dochodzona pozwem stanowi dopłatę do już wypłaconego odszkodowania obejmującej kwotę 2.136,29 zł. Żądanie zapłaty zostało skierowane do pozwanego jako ponoszącego odpowiedzialności w ramach wykonania umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody przez pozwanego i przejęcia odpowiedzialności przez pozwanego za powstałą szkodę

(pozew k. 2-4).

W dniu 10 czerwca 2016 roku strona pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła wypłatę powodowi kwoty wskazanej w uzasadnieniu pozwu tytułem naprawienia szkody powstałej w związku ze zdarzeniem drogowym oraz fakt udzielania ochrony ubezpieczeniowej sprawcy zdarzenia. Jej zdaniem kwota wypłaconego odszkodowania jest w pełni wystarczająca i odpowiednia do zakresu powstałej szkody.

(odpowiedź na pozew k. 223-24).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej (...)JVR, stanowiący własność K. J.. Sprawca szkody posiadał polisę OC w pozwanym towarzystwie.

/okoliczności bezsporne/.

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki A. (...) wynikający z kolizji z dnia 12 stycznia 2016 roku wynosił kwotę 4.872,17 zł brutto przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu, bądź kwotę 3.460,49 zł brutto przy wykorzystaniu zamiennika błotnika przedniego lewego klasy PC. Na podstawie materiału akt sprawy nie jest możliwe wypowiedzenie się czy użycie do naprawy części o tzw porównywalnej jakości pozwoliłoby na przeprowadzenie skutecznej naprawy samochodu.

/opinia biegłego k. 61-80/.

Właściciel przedmiotowego pojazdu dokonał zgłoszenia szkody w dniu 21 stycznia 2016 roku. W wyniku przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła kwotę 2.136,29 zł.

/okoliczności bezsporne/.

W dniu 27 stycznia 2016 roku A. Ś. nabył wierzycelność od K. J. względem (...) S.A. w W. w związku ze szkodą z dnia 12 stycznia 2016 roku.

/umowa cesji k. 6/.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł przede wszystkim na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów oraz na dowodzie z pisemnej opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) jest przepis art. 822.k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Z ustalonego stanu faktycznego bezspornie wynika, iż przedmiotowy pojazd uczestniczył w zdarzeniu drogowym, w wyniku którego doszło do jego uszkodzenia. Sprawcą tej kolizji była osoba, która miała zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC ze stroną pozwaną. Umowa ta obowiązywała w trakcie wystąpienia przedmiotowego zdarzenia.

Zgodnie, zatem z przywołanym przepisem odpowiedzialność kierującego pojazdem na zasadzie art. 436 §2 k.c w zw. z art. 415 k.c. przechodzi na Zakład (...). Stosownie, bowiem do treści art. 808 §3 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej,

osobie trzeciej przysługuje bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie lub świadczenie należne z tytułu tej umowy.

Dla czystości rozważań prawnych należy również przywołać przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U nr 124 poz.1152 z 2003 roku), zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z kolei przepis art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy stanowi, iż poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na względzie wymienione przepisy legitymacja bierna i odpowiedzialność (...) S.A. w W. są w pełni zasadne. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, iż zasada odpowiedzialności nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Kwestią sporną była natomiast wysokość ustalonego i wypłaconego odszkodowania w związku z przeprowadzonym postępowaniem likwidacyjnym

Naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego, jak to stanowi art. 363 § 1 i § 2 k.c. Powód mógł, zatem dokonać wyboru i żądać zapłaty kwoty odpowiadającej wysokości kosztów niezbędnych do przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody. Kwota ta to suma wskazana przez biegłego sądowego w jego opinii. Stosownie do treści art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania jest ustalana według cen z daty ustalenia odszkodowania, a samo naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono, jak to stanowi art. 361 § 2 k.c.

Odnosząc się do roszczenia o naprawienie szkody w postaci uszkodzenia pojazdu należy stwierdzić, iż, obliczenia dokonane przez biegłego są prawidłowe, jego opinia jasna i pełna. Koszt naprawy samochodu powoda uszkodzonego w zdarzeniu z dnia 12 stycznia 2016 roku wyniósł wariantowo kwotę 4.872,17 zł przy wykorzystaniu wyłącznie części oryginalnych z logo producenta pojazdu bądź kwotę 3.460,49 zł przy wykorzystaniu zamiennika błotnika przedniego lewego klasy PC. Biegły jednocześnie zaznaczył, iż z materiału akt sprawy nie jest możliwe wypowiedzenie się, czy użycie do naprawy części o tzw. porównywalnej jakości pozwoliłoby na przeprowadzenie skutecznej naprawy pojazdu.

W trakcie likwidacji szkody strona pozwana wypłaciła łącznie kwotę 2.136,29 zł. Wobec powyższego wartość odszkodowania należna powodowi z tego tytułu stanowi kwotę 1.324,20 zł . 3.460,49 zł – 2.136,29 zł).

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż powód nie wykazał, aby koniecznym było przy naprawie wykorzystanie części oryginalnych logo producenta, aby przywrócić stan poprzedni. Przedmiotowy pojazd był pojazdem używanym i to wieloletnim, brak jest jakichkolwiek dowodów, aby przy jakichkolwiek wcześniejszych naprawach były stosowane części oryginalne z logo producenta. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie, który miała za zadanie udowodnić wysokość dochodzonego roszczenia.

Stąd też powództwo co do należności głównej zasługiwało na uwzględnienie w części tj. w zakresie kwoty 1.324,20 zł .

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, działając na podstawie art. 481 § 1 k.c. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na wcześniejsze wezwanie strony pozwanej do zapłacenia kwoty dochodzonej pozwem. Stąd też pierwszym takim wezwaniem jest odpis pozwu doręczony w dniu 26 maja 2016 roku. Od dnia następnego żądanie stało się wymagalne.

Z tych też względów żądanie zapłaty odsetek ustawowych za okres wcześniejszy podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał proces w części w zakresie 88 %.

Wobec tego, iż w sprawie nie zostały uiszczone koszty sądowe poniesione przez Skarb Państwa, Sąd stosując zasadę określone w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2005 r., Nr 167, poz. 1398) nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 177,49, zaś od powoda 24,20zł.